

(ارزیابی طرح بهسازی - نوسازی مشارکتی بافت فرسوده: گامی در راستای توسعه پایدار، نمونه موردی: طرح بهسازی- نوسازی محله جویبار اصفهان)

دکتر حمید محمدی^۱، مهندس مجتبی شریف نژاد^۲، مریم شریف نژاد^۳*

۱- عضو هیئت علمی گروه شهرسازی دانشگاه یزد، hamidmoham@gmail.com

۲- عضو هیئت علمی گروه شهرسازی دانشگاه یزد، sharifnejad@yahoo.com

۳- دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه یزد،

maryam_sharifnejad@yahoo.com

چکیده

با توجه به تجارب کشورهای توسعه یافته در دهه ۱۹۷۰، مشارکت جایگاه خویش را جهت برنامه ریزی توسعه در بافت فرسوده یافت. هدف این رویکرد ارتقاء تحقق پذیری این طرح هاست. از طرفی اگر شیوه ی مناسبی جهت پیاده کردن این رویکرد به کارگرفته نشود، روند فرسودگی این بافت ها ادامه پیدا کرده و بر مسائل آنان می افزاید. محله جویبار یکی از محلات قدیمی و همچنین از هسته های اولیه شهر اصفهان است. فرضیه مورد پژوهش در این تحقیق این است که به نظر می رسد اقدامات صورت گرفته، برنامه های مورد نظر در اجرای پروژه، سیاست های به کارگرفته شده و ... باعث شده این طرح نیز مانند بسیاری از طرح های ساماندهی به اهداف خود نائل نیامده و در حد طرح باقی می ماند. از اهداف اصلی این تحقیق، سنجش میزان تحقق پذیری این طرح ها و شناخت نقاط مثبت و منفی برنامه ریزی آنها است. البته باید به این نکته توجه نمود که ارزیابی این گونه پروژه ها تاثیر بسزایی در میزان تحقق پذیری طرح ها و تجارب آتی خواهد داشت. این پژوهش در قالب تحقیقات کاربردی و با استفاده از روش تحقیق توصیفی- تحلیلی به ارزیابی طرح پرداخته است. در مرحله تهیه مبانی نظری از اسناد و مطالعات کتابخانه ای، در مرحله شناخت محدوده از اسناد، مصاحبه و پرسشنامه و در تحلیل یافته ها از تکنیک های دلفی و مقایسه به منظور ارزیابی نهایی استفاده شده است.

واژه های کلیدی: توسعه پایدار، ارزیابی، تحقق پذیری، مشارکت، بافت فرسوده، بهسازی و نوسازی

۱- مقدمه

بهسازی و نوسازی با هدف های توسعه پایدار هماهنگی فراوانی دارد. به عبارت دیگر اقدامات نوسازی و بهسازی شهری به دنبال تحقق توسعه پایدار شهری است. (داوودپور و نیک نیا، ۱۳۹۰) مشارکت شهروندان به عنوان نهضتی با هویت و سازمان یافته به تجربه نوسازی شهری در اواخر دهه ۱۹۵۰ و اوایل ۱۹۶۰ در آمریکا باز می گردد. (پاپلی ورجبی، ۱۳۸۴، ۲۳۷) «مشارکت عبارت است از، فعالیت های